

Sygnatura akt VII K 911/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Marzena Drozdowska

Protokolant - Stażysta Lena Merkel

Przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Opolu – Ewy Warzechy

po rozpoznaniu dnia 05 listopada 2013 roku, 21 stycznia 2013 roku, 11 marca 2013 roku, 18 marca 2013 roku, 19 czerwca 2013 roku, 19 września 2013 roku, 21 listopada 2013 roku sprawy:

H. L., córki J. i J. z domu N., urodzonej (...) w Ł.,

Oskarżonej o to, że :

w dniu 4 czerwca (...) w miejscowości Ł. na ul. (...) woj. (...) poprzez celowe rzucenie kilkoma kamieniami naraz dokonała uszkodzenia powłoki lakierniczej w zaparkowanym samochodzie osobowym m-ki A. (...) model B4 o nr rej. (...) powodując punktowe odpryski w lakierze na przednim lewym błotniku oraz przednich i tylnych drzwiach pojazdu po stronie lewej powodując tym samym straty na łączną sumę 800 zł na szkodę T. F.,

To jest o czyn z art. 288 § 1 kk

1. oskarżoną **H. L.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż zdarzenie miało miejsce w dniu 04 czerwca 2012 r.;
2. na podstawie **art. 632 punkt 2 kpk** koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt VII K 911/12

UZASADNIENIE

H. L. została oskarżona o to, że: w dniu 4 czerwca 2012 roku w miejscowości Ł. na ulicy (...), województwo (...) poprzez celowe rzucenie kilkoma kamieniami naraz dokonała uszkodzenia powłoki lakierniczej w zaparkowanym samochodzie osobowym m-ki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...) powodując punktowe odpryski w lakierze na przednim lewym błotniku oraz przednich i tylnych drzwiach pojazdu po stronie lewej powodując tym samym straty na łączną sumę 800 zł na szkodę T. F., to jest o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

H. L. zamieszkuje w miejscowości Ł., ulica (...) w pobliżu miejsca zamieszkania małżeństwa F., ulica (...) /karta 4 akt/. Ww. pozostają w konflikcie sąsiedzkim /karta 19 akt/. T. F. w dniu 04 czerwca 2012 roku w godzinach 07.00-16.00 przebywał w pracy /karta 5 akt/. Do pracy pojechał samochodem firmowym /karta 5 akt/.

Dowód – częściowe zeznania świadka T. F., karta 5 akt;

- częściowe zeznania świadka M. F., karta 11, 23, 24 akt;

- wyjaśnienia oskarżonej H. L., karta 19, 23, 24 akt.

Należący do małżeństwa F. samochód osobowy marki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...), koloru zielonego w dniu 4 czerwca 2012 roku był zaparkowany w miejscowości Ł., ulica (...), województwo (...), na terenie podwórka / karta 5 akt/. Samochód ten znajdował się za bramą /karta 5 akt/. W tym czasie na posesji małżeństwa F. bawiły się dzieci: syn małżeństwa F. – D. /lat 6/ i ich bratanek M. /lat 6/-/karta 11 akt/, opiekę nad nimi sprawowała M. F. - żona T. F. /karta 11 akt/. H. L. przebywała w swoim domu przy ulicy (...) wraz z B. O..

Dowód – częściowe zeznania świadka T. F., karta 5 akt;

- częściowe zeznania świadka M. F., karta 11, 23, 24 akt;

- wyjaśnienia B. O., karta 87, 88 akt;

- wyjaśnienia oskarżonej H. L., karta 19, 23, 24 akt.

Po powrocie z pracy T. F. stwierdził uszkodzenie ww. auta. W związku z tym udał się do zakładu (...) w K., ulica (...) o oszacowanie strat. D. D. (2) oszacował naprawę pojazdu na kwotę 800 zł /karta 1 akt/. T. F. o uszkodzeniu zgłosił Policji /karta 5 akt/.

Dowód – częściowe zeznania świadka T. F., karta 5 akt;

- częściowe zeznania świadka M. F., karta 11 akt;

- wyjaśnienia oskarżonej H. L., karta 19 akt;

- protokół oględzin, karta 12 akt;

- zeznania świadka A. F., karta 26 akt;

- zeznania świadka M. G., karta 27 akt.

Doszło do uszkodzenia powłoki lakierniczej w zaparkowanym samochodzie osobowym marki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...), to jest powstały punktowe odpryski w lakierze na przednim lewym błotniku oraz przednich i tylnych drzwiach pojazdu po stronie lewej /protokół oględzin, karta 12 akt/. Wg D. D. (2) powstały straty na łączną sumę 800 zł na szkodę małżeństwa F..

Dowód – częściowe zeznania świadka T. F., karta 5 akt;

- częściowe zeznania świadka M. F., karta 11 akt;

- wyjaśnienia oskarżonej H. L., karta 19 akt;

- protokół oględzin, karta 12 akt;

- zeznania świadka A. F., karta 26 akt;

- zeznania świadka M. G., karta 27 akt;

-oświadczenie , karta 1 akt;

W przedmiotowej sprawie dopuszczono dowód z opinii: biegłego sądowego mgra inż. M. W. oraz biegłego sądowego mgra inż. K. S..

Z opinii biegłego sądowego mgra inż. M. W. wynika, iż koszt naprawy pojazdu dla polskich warunków rynkowych wynosi brutto 1.386,11 zł. Biegły sądowy - mgr inż. K. S. wskazał natomiast, że w aktach szkody brak jest dowodów pozwalających na wskazanie, które z przedmiotowych uszkodzeń powłoki lakierowej samochodu A. mogły powstać w

wyniku działania oskarżonej. Biegły sądowy dodał także, że nie istnieją narzędzia ani też metody badawcze pozwalające na ustalenie powyższego. Nadto biegły wskazał, że wartość szkody w samochodzie osobowym marki A. (...), polegającej na punktowych odpryskach powłoki lakierowej na przednim lewym błotniku oraz na przednich i tylnych lewych drzwiach pojazdu, wynosiła brutto 723,86 zł.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej H. L., karta 18, 19, 23, 24, 51, 52 akt;

- częściowe zeznania świadka T. F., karta 4, 5, 84 akt;

- częściowe zeznania świadka M. F., karta 11, 23, 24, 85 akt;

- zeznania świadka A. F., karta 26, 86,87 akt,

- zeznania świadka M. G., karta 27, 85, 86 akt;

- zeznania świadka L. J., karta 87 akt;

- zeznania świadka B. O., karta 87, 88 akt;

- zeznania świadka B. K., karta 86-87 akt;

- zeznania świadka D. D. (2), karta 90, 91 akt;

- notatka urzędowa, karta 25 akt;

- protokół oględzin, karta 12 akt;

- dokumentacja pojazdu, karta 8 akt;

- oświadczenie D. D. (2), karta 1, 68, 71 akt;

- protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie, karta 4, 5 akt;

- informacja Komisariatu Policji w D., karta 70 akt;

- opinia biegłego M. W., karta 98-106, 128-129 akt;

- opinia biegłego K. S., karta 137-149 akt.

H. L. urodziła się 27 lipca 1953 roku w Ł.. Zdobyła wykształcenie średnie, obecnie przebywa na emeryturze, jest wdową, nie była dotychczas karana. Ma pozytywną opinię środowiskową /karta 67 akt/.

Dowód: - dane o oskarżonej, karta 51 akt;

karta karna, karta 21 akt;

ustalenia dotyczące danych o oskarżonej, karta 22, 51 akt;

kwestionariusz wywiadu środowiskowego, karta 67 akt.

Oskarżona H. L. w postępowaniu przygotowawczym /karta19 akt/ nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Przed Sądem podtrzymała, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Nadto wyżej wymieniona, potwierdzając istnienie konfliktu sąsiedzkiego pomiędzy nią a małżonkami F., wskazała, że w inkryminowanym dniu przebywała w swoim domu wraz z B. O.. Nadto oskarżona podała, że kamieniami rzucał syn państwa F. – D., który też rzucał tymi kamieniami w jej płot.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego nie dała podstaw do uznania oskarżonej H. L. winnej zarzucanego jej czynu kwalifikowanego treścią art. 288 § 1 k.k.

W ustalaniu stanu faktycznego sprawy Sąd oparł się na całokształcie zebranych w sprawie dowodów, w tym osobowych źródeł dowodowych, dokonując ich swobodnej oceny oraz kierując się wskazaniem zawartymi w art. 7 k.p.k., wedle którego organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonej H. L., popartych zeznaniami świadków: B. O., L. J. oraz B. K.. Pomocne okazały się również zeznania świadków: A. F., M. G., D. D. (2), T. F. oraz M. F., przy czym zeznania T. F. oraz M. F. Sąd uwzględnił jedynie w ograniczony zakresie, tj. w tym zakresie, w którym pokrywały się z wiarygodnymi dowodami wykorzystanymi przez Sąd. Świadczenie : T. F. i M. F. pozostają w konflikcie z oskarżoną, mieli interes, aby zeznawać na jej niekorzyść. Nadto zeznania ww. świadków stoją w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków w sprawie i opiniami biegłych. Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd dał także wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w aktach sprawy, a ujawnionym w oparciu o treść art. 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd dał wiarę w szczególności dowodom z dokumentów w postaci: danych osobopoznawczych co do ustalenia sytuacji życiowej oskarżonej oraz danych o jej karalności, w zakresie ustalenia, czy oskarżona była uprzednio karana sądownie. Poza tym Sąd oparł się na innych dokumentach zebranych w toku niniejszego postępowania, wymienionych w ustaleniach stanu faktycznego, jako dowodach uzupełniających w stosunku do osobowych źródeł dowodowych, których wiarygodności i rzetelności nie podważyła żadna ze stron procesu, a które nie wzbudziły też uzasadnionych wątpliwości Sądu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było to, że w samochodzie osobowym marki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...), należącym do pokrzywdzonego T. F., powstały uszkodzenia w postaci: punktowych odprysków powłoki lakierowej na przednim lewym błotniku oraz na przednich i tylnych lewych drzwiach pojazdu, które spowodowały szkodę. Okoliczność ta wynika nie tylko z zeznań M. F. oraz T. F., ale także z zeznań D. D. (2), popartych dowodami z dokumentów w postaci oświadczeń oraz z zeznań funkcjonariuszy Policji – A. F. i M. G.. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: A. F. /karta 26 akt/, M. G. /karta 27 akt/. Wyżej wymienieni zeznawali w sposób logiczny, stanowczy. Nie było podstaw, aby podważyć ich wiarygodność. Świadczenie ci potwierdzili datę i miejsce zdarzenia. Świadek A. F. wskazała, iż: „widziałam kilka leżących po stronie lewej samochodu kamieni wielkości monety” /karta 26 akt/. Ww. świadkowie zdali relację z miejsca zdarzenia i wskazali, jakie wersje zdarzenia przedstawiały strony. Natomiast świadek D. D. (2) potwierdził koszt naprawy przedmiotowego samochodu wynoszący 800 zł.

Tym samym istota procesu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy sprawcą wskazanych powyżej uszkodzeń powstałych w samochodzie osobowym marki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...) była oskarżona H. L..

W ocenie Sądu lektura akt sprawy, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku, że oskarżona H. L. nie jest winna popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, a to przestępstwa zniszczenia mienia.

Ustalając stan faktyczny w tym zakresie Sąd oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonej H. L., która konsekwentnie przeczyła, by to ona dokonała przedmiotowych uszkodzeń w postaci: punktowych odprysków powłoki lakierowej na przednim lewym błotniku oraz na przednich i tylnych lewych drzwiach pojazdu marki A. (...), należącego do T. F.. Oskarżona w toku całego procesu twierdziła, że to nie ona rzucała kamieniami, a co za tym idzie, że to nie ona dokonała uszkodzenia przedmiotowego pojazdu. Z wyjaśnień wyżej wymienionej wynika ponadto, że przedmiotowymi kamieniami rzucał syn państwa F. – D..

Potwierdzeniem wersji przedstawionej przez oskarżoną były zeznania złożone przez świadka B. O., która w inkryminowanym dniu przebywała wraz z oskarżoną. W ocenie Sądu zeznania B. O., będącej znajomą H. L., nie były podyktowane żadną inną okolicznością aniżeli wyłącznie chęcią przedstawienia okoliczności zdarzenia wiernie i zgodnie z ich faktycznym, rzeczywistym przebiegiem. Co więcej bezpośrednie przesłuchanie ww. świadka na rozprawie pozwoliło Sądowi na uszczegółowienie wydarzeń mających miejsce w dniu 04 czerwca 2012 roku i w jego efekcie uznanie, że zeznania złożone przez świadka B. O. po pouczeniu jej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań świadczą o dużym poczuciu odpowiedzialności za wypowiedzane słowa i chęci przedstawienia -jak najbardziej szczegółowej, a zarazem odpowiadającej prawdzie relacji zdarzeń. W szczególności wyżej wymieniona wskazała, że „od momentu, kiedy przyjechałam do oskarżonej, aż do chwili mojego odjazdu miałam z nią kontakt wzrokowy, była w zasięgu mojego wzroku. Nie traciłam jej z pola widzenia, chyba, że poszła do toalety. Nie rzucała kamieniami. Zza bramy nie rzucała kamieniami na posesję, gdzie mieszkają F.” /karta 88 akt/. Należy w tym miejscu jeszcze raz podkreślić, że Sąd nie znalazł powodów, dla których można by uznać zeznania bezpośredniego świadka za niewiarygodne, tym bardziej, że zeznania te nie zawierały żadnych sprzeczności, które dyskwalifikowałyby ich wartość dowodową. Dodatkowo zeznania te znalazły swoje odzwierciedlenie także w zeznaniach świadków: L. J. oraz B. K., którzy co prawda nie byli bezpośrednimi świadkami inkryminowanego zdarzenia, zaś informację na ten temat posiadli od samej oskarżonej, to jednak wyżej wymienieni wskazali że oskarżona jest osobą zrównoważoną i nie podobne do niej jest to, by to ona rzucała kamieniami. Nadto B. K. w złożonych przez siebie oświadczeniach wskazał, że uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) należącego do pokrzywdzonego T. F. mogły powstać w zupełnie innych okolicznościach. Wyżej wymieniony podał bowiem, że „w czerwcu 2012 roku była naprawiana droga i była posypywana szrotem, jest to mały kamień. Po 2- 3 dniach te kamienie fruwały i dostawały się na posesję. U mnie na kostce leżało około 2 metry od jezdni. Ten szrot mógł uszkodzić samochód” /karta 86 akt/. W ocenie Sądu zeznania wyżej wymienionych osób były jasne logiczne oraz rzeczowe, a co za tym idzie brak było podstaw do uznania, iż świadkowie ci, będąc znajomymi oskarżonej, mają zamiar zeznawać na jej korzyść.

Sąd nie znalazł zatem podstaw do kwestionowania wiarygodności opisanych powyżej wyjaśnień złożonych przez oskarżoną H. L., a to wyjaśnień kwestionujących swoje sprawstwo odnośnie przestępstwa zniszczenia mienia, tym bardziej, że wyjaśnienia te w powiązaniu z zeznaniami opisanych powyżej świadków są zgodne z wnioskami płynącymi z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków i zdarzeń drogowych, wyceny wartości oraz kosztu jakości napraw pojazdów – mgra inż. K. S.. W ocenie Sądu opinia wyżej wymienionego biegłego sądowego została wykonana w sposób rzetelny i prawidłowy. Nadto opinia ta nie zawiera żadnych braków i jest jednoznaczna w swych wnioskach. Biegły wyczerpująco umotywowował konkluzje swojej opinii, zaś opinię tę sporządził z powołaniem się na użyte metody badań i sposób rozumowania. Dodatkowo wyżej wymieniony udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione mu pytania, przez co Sąd powyższy dowód uznał za w pełni wiarygodny. W szczególności biegły K. S. wskazał, że w aktach szkody brak jest dowodów pozwalających na wskazanie, które z przedmiotowych uszkodzeń powłoki lakierowej samochodu A. mogły powstać w wyniku działania oskarżonej. Biegły sądowy dodał także, że nie istnieją narzędzia ani też metody badawcze pozwalające na ustalenie powyższego. Nadto biegły wskazał, że wartość szkody w samochodzie osobowym marki A. (...), polegającej na punktowych odpryskach powłoki lakierowej na przednim lewym błotniku oraz na przednich i tylnych lewych drzwiach pojazdu, wynosiła brutto 723,86 zł.

W świetle powyższego zeznania świadków: M. F. oraz T. F., który nie był bezpośrednim świadkiem inkryminowanego zdarzenia mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tym zakresie, w którym zgadzały się z omówionymi powyżej dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne (kwestia uszkodzeń samochodu, kwestia szkody powstałej w wyniku tychże uszkodzeń, kwestia istniejącego pomiędzy nimi a oskarżoną konfliktu). Niewątpliwie – jak wynika z ich zeznań, popartych zeznaniami innych świadków a to: A. F., M. G. i D. D. (2) – doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...), ale sam pokrzywdzony podał, że nie widział, by to oskarżona rzucała kamieniami /karta 84 akt/.

Wzajemna analiza powyższych dowodów doprowadziła Sąd do wniosku, że sprawstwo oskarżonej H. L. odnośnie czynu kwalifikowanego treścią art. 288 § 1 k.k. nie zostało dowiedzione. Powołane powyżej okoliczności wykluczyły

bowiem, by to właśnie oskarżona dokonała uszkodzeń samochodu osobowego marki A. (...) model B4 o numerze rejestracyjnym (...) w postaci: punktowych odprysków powłoki lakierowej na przednim lewym błotniku oraz na przednich i tylnych lewych drzwiach pojazdu.

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, że w przepisie artykułu 288 § 1 k.k. penalizowane jest zachowanie polegające na zniszczeniu cudzej rzeczy, jej uszkodzeniu lub uczynieniu jej niezdatną do użytku. Przedmiotem wykonawczym uszkodzenia rzeczy mogą być zarówno rzecz ruchoma jak i nieruchoma. Czynność wykonawcza polega na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy. Zniszczenie i uszkodzenie rzeczy nie różnią się jakościowo, lecz tylko ilościowo i polegają na powodowaniu fizycznych zmian w strukturze rzeczy. W wypadku zniszczenia rzeczy zachodzi jej całkowite unicestwienie bądź uszkodzenie idące tak daleko, że rzecz przestaje przynależeć do tego rodzaju, do jakiego należała przed czynem. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku sprowadza się do wywołania niemożności używania jej zgodnie z przeznaczeniem, bez fizycznego naruszenia jej substancji. Chodzi zarówno o niezdatności rzeczy do użytku zgodnego z jej normalnym (typowym) przeznaczeniem jak i z przeznaczeniem, jakie nadał jej pokrzywdzony. Relewantne jest zarówno spowodowanie całkowitej jak i częściowej bezużyteczności rzeczy. W literaturze znany jest pogląd, że uczynienie rzeczy niezdatną do użytku nie jest relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy. Pogląd ten nie jest w pełni trafny. Jeżeli bowiem dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady, lecz właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści; por. niżej), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny. Zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie niezdatną do użytku rzeczy skutkujące szkodą majątkową nieprzekraczającą 250 zł stanowi wykroczenie z art. 124 k.w. Możliwe jest wypełnienie znamion omawianego czynu zabronionego przez wykonanie na rzeczy rysunku lub napisu, jeżeli wykonanie lub usunięcie go spowoduje naruszenie materii rzeczy lub jej niezdatność do użytku (uchwała SN z dnia 13 marca 1984 r., VI KZP 48/83, OSNKW 1984, nr 7-8, poz. 71; K., Z prawnokarnej..., s. 81 i n.). Omawiany czyn jest przestępstwem materialnym. Skutkiem jest zniszczenie, uszkodzenie lub niezdatność do użytku rzeczy, a także szkoda majątkowa przekraczająca 250 zł. Wchodzą tu w grę zarówno rzeczywiście uszczerbek (damnum emergens) jak i utracone korzyści (lucrum cessans). Zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatną do użytku (§ 1) są przestępstwami powszechnymi. Czyny stypizowane w komentowanym przepisie mogą być popełnione tylko umyślnie, w obu postaciach zamiaru. Relatywnie często uszkodzenie rzeczy może wystąpić jako czyn współlukarany następczy z kradzieżą lub przywłaszczeniem rzeczy.

Biorąc pod uwagę powyższe dowody, którym Sąd dał wiarę i w oparciu o które poczynił ustalenia faktyczne Sąd uznał, że materiał ten nie dał podstaw do uznania, że oskarżona popełniła zarzucane jej przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., opisane w akcie oskarżenia. Tym samym należało ją od popełnienia tegoż czynu uniewinnić.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na przepisie art. 632 pkt 2 k.p.k.. Z przepisu tego wynika, że w razie uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.